รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

การอ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับเพื่อน

ครูผู้สอน ครูชลภักดิ์ คงกำเนิด

คำถามชวนคิด

คำถาม : นักเรียนคิดว่าการมีเพื่อนเป็นสิ่งที่จำเป็นหรือไม่ เพราะอะไร

คำตอบ : จำเป็น เพราะหากมีเพื่อนดีจะทำให้เรามีความสุขและพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันได้

คำถามชวนคิด

คำถาม : นักเรียนคิดว่าการเลือกคบเพื่อนเป็นสิ่งที่สำคัญหรือไม่ เพราะอะไร

คำตอบ : สำคัญ เพราะถ้าเราเลือกคบเพื่อนที่ดีก็จะทำให้เรามีความสุขและไม่เดือดร้อน

การอ่านเรื่องสั้น
เกี่ยวกับเพื่อน

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. บอกหลักการแสดงความคิดเห็นได้

๒. เขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านได้

๓. บอกแนวทางการนำข้อคิดไปปรับใช้ได้

คำถาม

ทบทวนความรู้

นักเรียนจะมีวิธีการ

<u>เขียนแสดงความคิดเห็น</u>

จากเรื่องที่อ่านอย่างไร

การเขียนแสดงความคิดเห็น

- เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็น อารมณ์ ความรู้สึกของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
- เขียนในเชิงสร้างสรรค์และมีเหตุผลประกอบ
- ใช้ความรู้และทักษะต่าง ๆ ประกอบกัน
- เขียนด้วยข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง มีความเป็นกลางเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดนั้น ๆ อย่างมีเหตุผล

เรื่อง เพื่อนเก่า

ผู้เขียน กิติศักดิ์ ศรีแก้วบวร

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

พอวัยล่วงเลย ผ่านพ้นช่วงกลางคนมาย่างเข้าวัยดึก ผมก็รู้สึกว่าชีวิตเริ่มโหยหาอดีตมากขึ้น ยิ่งไม่ได้พำนักอยู่ในบ้านเกิด ด้วยต้องมาทำงานอยู่ต่างจังหวัดนับสิบปี วันเวลาเก่า ๆ มักจะหวนย้อนเข้ามาในห้วงคำนึง คิดถึงเพื่อน คิดถึงครู คิดถึงโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้น ทุกเหตุการณ์ ทุกวีรกรรม ยังคงถูกเก็บไว้ในลิ้นชักแห่งความทรงจำ ที่แง้มเปิดออกมาเมื่อใด ราวกับว่าทุกเรื่องราวเพิ่งผ่านมาเมื่อวานนี้นี่เอง

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

อีกปีเดียวผมก็จะห้าสิบแล้ว เพื่อนวัยเดียวกันเริ่มมีอันเป็นไปทีละคน บางคนตายไปแล้วแต่ก็เหมือนยังอยู่ บางคนยังอยู่แต่เหมือนตายจากไปแล้ว และผมได้ข่าวครูที่เคยประสิทธิ์ประสาทวิชาค่อย ๆ ล้มหายตายจากไปถี่ขึ้น ประหนึ่งใบแก่ของไม้ใหญ่ทยอยกันผลัดใบลง จนคิดว่าป่านนี้คงไม่เหลือครูที่เคยอบรมสั่งสอนในวัยเยาว์หลงเหลืออยู่อีกแล้ว

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

แต่พอทราบข่าวว่า ครูเก่าซึ่งเคยสอนตอนประถม อาจยังมีชีวิตอยู่ท่านหนึ่ง ผมก็พยายามสืบเสาะเพื่อให้ได้ที่อยู่ปัจจุบันท่าน และตั้งปณิธานขอให้ได้กราบครูท่านนี้อีกครั้ง ครูนงรามเคยสอนวิชาภาษาอังกฤษผมกับเพื่อน ๆ ตอนอยู่ ป.๖ สมัยนั้นพวกเราเพิ่งสิบเอ็ดสิบสองปีกันเห็นจะได้ภาพครูในปัจจุบันจึงสุดจะคาดเดา ผมเริ่มต้นโดยติดต่อไปยังโรงเรียนเก่าทว่าได้รับแจ้งกลับมาว่า ครูนงรามได้ย้ายไปสอนโรงเรียนอื่นแล้ว

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

ทุกอย่างเหมือนจะมืดไปแล้วเจ็ดด้าน แต่ผมยังพยายามหาทางติดต่อครูให้ได้ ผมนึกถึงอินเทอร์เน็ต “กูเกิล” อาจเป็นด้านที่แปดซึ่งมีแสงสว่างรออยู่ หากครูแต่งงานมีครอบครัว ต้องเปลี่ยนนามสกุล การสืบค้นข้อมูลก็คงเป็นเรื่องยากขึ้นไปอีก ผมเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง ขณะพิมพ์ชื่อ-นามสกุลของครู ตามด้วยกดปุ่มค้นหาข้อมูล กระทู้ที่ปรากฏหน้าจอ ล้วนแล้วแต่เป็นข้อมูลของผู้ที่มีชื่อหรือนามสกุลซึ่งสะกดคล้าย ๆ กัน

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

ผมเป่าปากรู้สึกผิดหวัง เมื่อลุ้นผ่านหน้าแรกไป โดยไม่มีเบาะแสใด ๆ ให้ตามต่อได้เลย กระทั่งไล่อ่านไปในหน้าที่สอง มีกระทู้ของเพจไทยแลนด์เยลโลเพจเจส ซึ่งได้แสดงชื่อ-นามสกุลของครูที่ถูกต้อง ระบุภูมิลำเนาพร้อมหมายเลขโทรศัพท์บ้าน ข้อมูลสั้น ๆ นั้นทำเอาหัวใจผมพองโต ใจเต้นไม่เป็นจังหวะเลยทีเดียว จากนั้นผมก็โทรติดต่อหาครูนงราม

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

หลังจากผมได้คุยโทรศัพท์ทางไกลกับครูนงรามในวันนั้น จึงทราบว่าครูเกษียณอายุราชการมาหลายปีแล้ว แต่ยังครองโสดและใช้ชีวิตอยู่ที่อัมพวา สมุทรสงครามตลอดมา ท้ายที่สุดเราก็ตามหาครูจนเจอ การสื่อสารยุคใหม่ช่วยให้เราติดต่อถึงกันได้สะดวกรวดรวดเร็วขึ้น พอได้ข้อมูลของครูผมจึงแจ้งไปยังไลน์กลุ่มเพื่อน เพื่อนัดรวมตัวกันที่อัมพวา บางคนก็มาได้ บางคนก็มาไม่ได้เพราะติดงาน ส่วนเพื่อนบางคนติดต่อไม่ได้เลย

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

เราสิบกว่าคนไปถึงบ้านครูตอนสายวันหนึ่งของเดือนมีนาคม ผมเห็นหญิงวัยต้นเจ็ดสิบยืนรอรับพวกเราที่หน้ารั้วบ้าน อดีตครูสอนภาษาอังกฤษสุดเปรี้ยว แต่งตัวโฉบเฉี่ยวนำสมัยที่สุดในโรงเรียน บัดนี้ก็ยังคงมีร่องรอยเหล่านั้นปรากฏให้เห็นอยู่บ้างนิดหน่อย ครูนงรามรูปร่างผอมบาง งามสมวัย สุขภาพแข็งแรง และกระฉับกระเฉงกว่าที่เราคิดกันเอาไว้เสียอีก

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

“ครูคงทำบุญร่วมกับพวกเธอไว้ ถึงได้มาพบกันอีกนะ” ครูนงรามเอ่ยทักทายขึ้นเป็นประโยคแรก ดวงตาฉายประกายปลื้มปีติ น้ำตารื้นขณะกวาดสายตามองพวกเรา หลังจากนั้นเพื่อน ๆ จึงทยอยเข้าสวมกอดครูและสลับกันถามไถ่เสียงเจื้อยแจ้ว จนแทบไม่มีช่องว่างให้ผมได้พูดแทรก ผมปล่อยให้เพื่อนเดินไปล่วงหน้า ขณะนั้นผมนึกขึ้นได้ว่า ลืมของชิ้นหนึ่งไว้ จึงย้อนกลับไปที่รถ

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

บ้านครึ่งปูนครึ่งไม้สีขาวของครูหลังนั้น ไม่ได้หรูหรา หากแต่ดูอบอุ่น ภายในห้องรับแขกจัดวางข้าวของเครื่องใช้อย่างเป็นระเบียบ ด้านหนึ่งเปิดหน้าต่างรับลมจากแม่น้ำแม่กลอง ชุดรับแขกถูกจัดวางชิดผนัง เพิ่มพื้นที่ได้เยอะเลย ส่วนกลางห้องวางโต๊ะยาวพร้อมเก้าอี้ เตรียมอาหารว่างมากมายไว้ต้อนรับพวกเรา ฝั่งตรงข้ามมีตู้ไม้ใส่ของเก่า ใกล้กันนั้นเป็นตู้ที่ความสูงเสมอเอวซึ่งวางโทรทัศน์

เรื่องย่อ “เพื่อนเก่า”

พอเห็นว่าได้เวลาแล้ว ผมก็ถือโอกาสเป็นตัวแทนของเพื่อนทั้งหมด มอบของขวัญชิ้นพิเศษที่เตรียมมา ซึ่งเป็นของที่ระลึกสำหรับครู มันเป็นภาพถ่ายหน้าเสาธงของพวกเราตอนเด็ก พร้อมคณะครูในวันที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ขยายรูปภาพให้ใหญ่ชัดเจนขึ้น แต่งสีซีเปียและใส่กรอบไม้เรียบ ๆ แต่ดูทรงคุณค่าเป็นอย่างมาก หลังจากนั้นครูนงรามก็มองดูรูปภาพ แล้วระบุไปทีละคนตามความทรงจำที่ยังจำได้

ฝึกเขียน
แสดงความคิดเห็น

หลักการเขียนแสดงความคิดเห็น

๑. อ่านเนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบให้เข้าใจ

๒. ตั้งคำถามเชิงเหตุผลจากเรื่องที่อ่าน

๓. เขียนให้ครบตามประเด็นคำถามหรือวัตถุประสงค์

๔. เขียนในเชิงสร้างสรรค์ มีข้อเสนอแนะ สะท้อนคิด

๕. ใช้ถ้อยคำภาษาที่สุภาพและเหมาะสม

๖. ตรวจทานการเขียนแสดงความคิดเห็นและการสะกดคำ

ฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง “<u>เพื่อนเก่า</u>”

“**เพื่อน**” มีความหมายมากมายนับไม่ถ้วน เพื่อนเป็นที่พึ่งทั้งยามสุขและยามทุกข์ สร้างความสนุกสนานเฮฮา มอบแต่สิ่งดี ๆ ให้กับเราคอยเติมเต็มความสุข โดยไม่หวังผลตอบแทน นอกจากความจริงใจให้แก่เรา

เพื่อนสมัยเรียน คือ เพื่อนแรกเริ่มของเรา เราย่อมมีเพื่อนที่น่ารักหรืออาจจะเลาะกันบ้าง แต่ก็รักกันเหมือนเดิม ดังเช่นกับเรื่อง “เพื่อนเก่า” ของกิติศักดิ์ ศรีแก้วบวร ที่ทำให้เรารู้ว่าการมีเพื่อนเป็นสิ่งที่ดี

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

คำชี้แจงการทำใบงาน

ให้นักเรียนทำใบงานที่ ๒ การอ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับเพื่อน โดยอ่านเรื่อง “เพื่อนเก่า” แล้วเขียนแสดงความคิดเห็น ความยาวประมาณ ๕-๗ บรรทัด

คำชี้แจงบทบาทครูปลายทาง

๑) แจกใบงานที่ ๒
เรื่อง การอ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับเพื่อน

๒) สังเกตการทำงานของนักเรียน

๓) ประเมินการอ่านเรื่องสั้นและการเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน

คำชี้แจงกิจกรรมนักเรียน

๑) ทำใบงานที่ ๒
เรื่อง การอ่านเรื่องสั้นเกี่ยวกับเพื่อน

๒) เมื่อนักเรียนทำใบงานเสร็จแล้ว ให้ส่งที่ครูประจำชั้น/ครูประจำวิชา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

ใบงานที่ ๓

ใบงานที่ ๓ เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องสั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง สมุดมิตรภาพ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง การอ่านเรื่องสั้นจรรโลงใจ
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้น **"เพื่อนเก่า"** แล้วเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง

"เพื่อนเก่า"

กิติศักดิ์ ศรีแก้วบวร

เรื่องย่อ

พอวัยล่วงเลย ผ่านพ้นช่วงกลางคนมาย่างเข้าวัยดึก ผมก็รู้สึกว่าชีวิตเริ่มโหยหาอดีตมากขึ้น ยิ่งไม่ได้พำนักอยู่ในบ้านเกิด ด้วยต้องมาทำงานอยู่ต่างจังหวัดนับสิบปี วันเวลาเก่า ๆ มักจะย้อนเข้ามาในห้วงคำนึง คิดถึงเพื่อน คิดถึงครู คิดถึงโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้นทุกเหตุการณ์ ทุกวีรกรรม ยังคงถูกเก็บไว้ในลิ้นชักแห่งความทรงจำ ที่แง้มเปิดออกมาเมื่อใด ราวกับว่าทุกเรื่องราวเพิ่งผ่านมาเมื่อวานนี้นี่เอง

อีกปีเดียวผมก็จะห้าสิบแล้ว เพื่อนวัยเดียวกันเริ่มมีอันเป็นไปทีละคน บางคนตายไปแล้วแต่ก็เหมือนยังอยู่ บางคนยังอยู่แต่ก็เหมือนตายจากกันไปแล้ว และผมได้ข่าวครูที่เคยประสิทธิ์ประสาทวิชาต่อยๆ ล้มหายตายจากไปถี่ขึ้น ประหนึ่งใบแก่ของไม้ใหญ่ทยอยกันผลัดใบลง จนคิดว่าป่านนี้คงไม่เหลือครูที่เคยอบรมสั่งสอนในวัยเยาว์หลงเหลืออยู่อีกแล้ว

แต่พอทราบข่าวว่า ครูเก่าซึ่งเคยสอนตอนประถมที่พัทลุง อาจยังมีชีวิตอยู่ท่านหนึ่ง ผมก็พยายามสืบเสาะทุกวิถีทาง เพื่อให้ได้ที่อยู่ปัจจุบันของท่านมา และตั้งปณิธานขอให้ได้กราบครูผู้มีพระคุณท่านนี้อีกสักครั้ง

ครูนงรามเคยสอนวิชา ภาษาอังกฤษ ผมกับเพื่อน ๆ ตอนอยู่ ป.๖ สมัยนั้นพวกเรายังวัยกระเตาะ เพิ่งสิบเอ็ดสิบสองปีกันเห็นจะได้ ภาพครูในปัจจุบันจึงสุดจะคาดเดา ผมเริ่มต้นโดยติดต่อไปยังโรงเรียนเก่า ทว่าได้รับแจ้งกลับมาว่า หลังรุ่นผมจบการศึกษา ครูนงรามย้ายไปสอนโรงเรียนแถบภาคกลาง ไม่มีข้อมูลอื่นใดอีก ทั้งที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์ ผมจึงมาสืบหาจากญาติของครู แต่ก็คว้าน้ำเหลว ญาติห่างๆ ของครูบอกว่าไม่ได้ติดต่อกันนานมากแล้ว

เหมือนจะมืดไปแล้วเจ็ดด้าน แต่ผมยังไม่ถอดใจ พยายามหาหนทางอื่นเพื่อติดต่อครูให้จงได้ วินาทีนั้นผมนึกถึงอินเตอร์เน็ต 'กูเกิล' อาจเป็นด้านที่แปดซึ่งมีแสงสว่างรออยู่ แต่หากครูแต่งงานมีครอบครัว ต้องเปลี่ยนนามสกุลตามสามี การสืบค้นข้อมูลก็คงเป็นเรื่องยากขึ้นไปอีก

ใบงานที่ ๓

ผมเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง ขณะพิมพ์ชื่อ-นามสกุลของครู ตามด้วยกดปุ่มค้นหาข้อมูล กระทู้ที่ปรากฏหน้าจอ ล้วนแล้วแต่เป็นข้อมูลของผู้ที่มีชื่อหรือนามสกุลซึ่งสะกดคล้ายๆ กันกับครูแทบทั้งสิ้น ผมเป่าปาก รู้สึกผิดหวัง เมื่อลุ้นผ่านหน้าแรกไป โดยไม่มีเบาะแสใดๆ ให้ตามต่อได้เลย กระทั่งไล่อ่านไปในหน้าที่สอง มีกระทู้ของเพจไทยแลนด์เยลโลเพจเจส แสดงชื่อ-นามสกุลของครูที่ถูกต้อง ระบุภูมิลำเนา พร้อมหมายเลขโทรศัพท์บ้าน ข้อมูลสั้นๆ นั้นทำเอาหัวใจผมพองโต ใจเต้นไม่เป็นส่ำเลยทีเดียว

หลังได้คุยโทรศัพท์ทางไกลกับครูนงรามวันนั้น จึงทราบว่าครูเกษียณราชการมาหลายปี ยังครองโสดและใช้ชีวิตอยู่ที่อัมพวา สมุทรสงครามตลอดมา ตั้งแต่ย้ายภูมิลำเนาไปจากปักษ์ใต้ นับว่าโชคชะตายังเข้าข้างผมกับเพื่อนพ้องไม่น้อย ท้ายที่สุดเราก็ตามหาครูจนเจอ ก่อนหน้านี้ผมกับเพื่อน ๆ เคยนัดพบปะกันมาบ้างแล้ว

การสื่อสารยุคใหม่ช่วยให้เราติดต่อถึงกันสะดวกและรวดเร็วขึ้น พอได้ข้อมูลของครู ผมจึงแจ้งไปยังไลน์กลุ่ม เพื่อนัดรวมตัวกันที่อัมพวาในอีกหนึ่งเดือนถัดมา แม้เพื่อนที่ทราบข่าวประสงค์จะมาร่วมงานพบปะที่กำลังจะมีขึ้น แต่หลายคนก็จำต้องล้มเลิกความตั้งใจ ยอมปล่อยให้โอกาสสำคัญหลุดลอย จากสารพันปัญหาอันส่งผลต่อการเดินทาง ขณะที่บางส่วนยังไม่สามารถติดต่อได้

เราสิบกว่าคนไปถึงบ้านครูตอนสายวันหนึ่งของเดือนมีนาคม ผมเห็นหญิงวัยต้นเจ็ดสิบยืนรอรับพวกเราหน้ารั้วบ้าน อดีตครูสอนภาษาอังกฤษสุดเปรี้ยว แต่งตัวโฉบเฉี่ยวนำสมัยที่สุดในโรงเรียน บัดนี้ก็ยังคงมีร่องรอยเหล่านั้นปรากฏให้เห็น ครูนงรามรูปร่างผอมบาง งามสมวัย สุขภาพแข็งแรงและกระฉับกระเฉงกว่าที่เราติดกันเอาไว้เสียอีก

“ครูคงทำบุญร่วมกับพวกเธอไว้ ถึงได้มาพบกันอีกนะ” ครูนงรามเอ่ยทักทายขึ้นเป็นประโยคแรก ดวงตาฉายประกายปลื้มปีติ น้ำตารื้นขณะกวาดสายตามองพวกเรา หลังจากนั้นเพื่อนๆ จึงทยอยเข้าสวมกอดครู สลับถามไถ่กันเสียงเจื้อยแจ้วจนแทบไม่มีช่องว่างให้ผมพูดแทรก ผมปล่อยให้เพื่อนเดินไปล่วงหน้า ผ่านบริเวณสวนหย่อมและแปลงผักสวนครัวเล็ก ๆ ตามครูเข้าในบ้าน ขณะนึกขึ้นได้ว่าลืมของชิ้นหนึ่งไว้ จึงย้อนกลับไปที่รถอีกครั้งเพียงลำพัง บ้านตรึงปูนตรึงไม้สีขาวของครูหลังนั้น ไม่ได้หรูหรา หากแต่อบอุ่น ภายในห้องรับแขกจัดวางข้าวของเครื่องใช้อย่างเป็นระเบียบ ด้านหนึ่งเปิดหน้าต่างรับลมจากแม่น้ำ ชุดรับแขกถูกจัดวางชิดผนังเพิ่มพื้นที่กลางห้องวางโต๊ะยาวพร้อมเก้าอี้ เตรียมอาหารว่างมากมายไว้ต้อนรับพวกเรา ฝั่งตรงข้ามมีตู้ไม้ใส่ของเก่าเก็บ ใกล้กันเป็นตู้เสมอเอววางโทรทัศน์ ผนังอีกด้านเรียงรายด้วยภาพถ่ายบ้างสีบ้างขาว-ดำ ในกรอบหลากแบบหลายขนาด แขวนเกือบเต็มพื้นที่ ราวแกลเลอรี่แสดงภาพถ่ายของศิลปินดัง ส่วนใหญ่เป็นภาพครูขณะร่วมกิจกรรมจิตอาสาอันน่าประทับใจ รวมทั้งภาพในอิริยาบถต่างๆ พร้อมเพื่อนพ้อง ขณะท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายมุมโลก เป็นที่ตื่นตาของพวกเราเมื่อได้เดินดูอย่างชื่นชม

ใบงานที่ ๓

พอเห็นว่าได้เวลา ผมถือโอกาสเป็นตัวแทนของเพื่อนทั้งหมด มอบของขวัญชิ้นพิเศษที่เตรียมมา เป็นที่ระลึกสำหรับครู มันเป็นภาพถ่ายหน้าเสาธงของพวกเราพร้อมคณะครูในวันที่จบการศึกษาชั้นประถมปลาย ขยายใหญ่ แต่งสีซีเปีย ใส่กรอบไม้เรียบ ๆ แต่ดูทรงคุณค่า

"โอ้ สวยมาก ขอบใจลูกทุกคนจริง ๆ" ครูนงรามยิ้มพราย แม้จะผ่านมาเนิ่นนาน แต่แววตาเปี่ยมเมตตาคู่นั้นยังไม่เปลี่ยนแปลง ก่อนก้มพินิจในภาพตรงกลุ่มเด็กผู้ชายที่ยืนเรียงแถวบนพลางเอ่ยขึ้น "นี่นายพีระ อดุลย์ เชิงชาย...ใช่มั้ย?" แล้วช้อนตามอง "มากันครบทั้งสามคนเลยนะ" "สูงโปร่งนี่หัวหน้าห้องของเรา...กิตติชัย" ครูนงรามชี้ค้างตรงกลางภาพ แล้วเงยหน้ายิ้มปริ่มมายังผม ก่อนวางสายตาไปในภาพเก่าอีกครั้ง

"นายเอกรัฐ... เมื่อก่อนตัวขาวผมทองเหมือนลูกฝรั่ง ตอนนี้กลายเป็นลุงแซมไล่แว่นตาไปเสียแล้ว" ครูนงรามหันไปลัพยอกคนที่รูปร่างท้วมขึ้นผิดหูผิดตา แต่ยังคงบุคลิกขี้เล่น คุยสนุก แต่ทว่าแฝงความจริงจังเป็นบางคราว เปลี่ยนบรรยากาศซาบซึ้งเป็นครึกครื้นเฮฮาขึ้นมาทันใด "ตัวเล็กสุด...วิเชษฐ์ใช่มั้ย" ครูทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ "มาถึงโรงเรียนแต่เช้าก่อนใครทุกวันเลย"

"ต้องรีบมาแต่ไกโห่ เพราะต้องมาลอกการบ้านเพื่อนครับครู" เชิงชายโพล่งขึ้น เพื่อน ๆ ระเบิดหัวเราะกันยกใหญ่ ขณะเจ้าตัวส่ายหัว ยิ้มหน้าแดง

"นี่แม่อิงอร ชฎาพร ยุภารัตน์...ลินะ" ครูเลื่อนสายตาลงมาตรงแถวนั่งของเด็กผู้หญิง

"แต่ก่อนร้องไห้ขี้มูกโป่งเวลาถูกครูดุ ตอนนี้ยังเป็นอยู่ไหม" ครูนงรามปรายตาเย้ายุภารัตน์ "ตอนนี้หนูได้เป็นแม่พิมพ์เหมือนครูแล้วนะคะ จะทำตัวเหมือนแต่ก่อนให้เด็กๆ เห็นจะไม่ได้แล้วค่ะ" ยุภารัตน์แก้เก้ออย่างภาคภูมิใจ "โอ ครูดีใจด้วยจริง ๆ แล้วก็ยินดีกับความสำเร็จของลูกทุกคนด้วยค่ะ ฝากบอกคนที่ไม่ได้มาวันนี้ด้วยนะ"

ให้เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง "เพื่อนเก่า" อย่างมีเหตุมีผล (๗-๙ บรรทัด)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ชื่อ.....**นามสกุล**.....**ชั้น**.....**เลขที่**.....

สรุป

- การทำกิจกรรม

และตรวจสอบความถูกต้อง

แนวคำตอบ

"เพื่อน" มีความหมายมากมายนับไม่ถ้วน เพื่อนเป็นที่พึ่งทั้งยามสุขและยามทุกข์ สร้างความสนุกสนานเฮฮา มอบแต่สิ่งดี ๆ ให้กับเราคอยเติมเต็มความสุข โดยไม่หวังผลตอบแทนนอกจากความจริงใจให้แก่เรา

เพื่อนสมัยเรียน คือ เพื่อนแรกเริ่มของเรา เราย่อมมีเพื่อนที่น่ารักหรืออาจจะเลาะกันบ้าง แต่ก็รักกันเหมือนเดิม ดังเช่นกับเรื่อง "เพื่อนเก่า" ของกิติศักดิ์ ศรีแก้วบวร ที่ทำให้เรารู้ว่าการมีเพื่อนเป็นสิ่งที่ดี

แนวคำตอบ

เนื้อหาของเรื่องนี้ ยังสอดแทรกอารมณ์ขัน ข้อคิดดี ๆ และบทเรียนชีวิต โดยเฉพาะประสบการณ์ชีวิตสมัยเรียนประถม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจในความหมายเป็นเพื่อนได้เป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ เรื่อง “เพื่อนเก่า” ได้ให้ข้อคิดหลาย ๆ มุมมองให้กับผู้อ่าน รวมไปถึงความทรงจำดี ๆ เกี่ยวกับเพื่อนและครูผู้มีพระคุณ การอยู่ร่วมกันอย่างเข้าใจซึ่งกันและกัน ที่สำคัญ คือ การยอมรับความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงของชีวิต จะทำให้เราปรับตัวอยู่ในสังคมได้ดี

คำถามสรุปบทเรียน

คำถาม : การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “เพื่อนเก่า” ทำให้นักเรียนรู้สึกอย่างไร

คำตอบ : รู้สึกว่าเพื่อนมีความสำคัญต่อเรา ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนเก่าหรือเพื่อนใหม่ก็สำคัญ

บทเรียนครั้งต่อไป

การวิเคราะห์บทความตามข้อเท็จจริง

สามารถดาวน์โหลดได้ที่ www.dltv.ac.th

รายวิชา ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

สิ่งที่ต้องเตรียม

- ☑ ใบความรู้ เรื่อง การวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น
- ☑ ใบงาน เรื่อง การวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากบทความ
- ☑ บทความ เรื่อง เติมน้ำที่เกินครึ่งแก้ว (ต้นทุนเวลา)